

Regjering i Anledning af denne Sag, og naar de Forhandlinger, der hidtil ere førte, ikke have ledet til et endeligt Resultat, turde det nærmest hidrøre fra, at Anliggendet for Tiden ikke har synderlig praktisk Interesse; men jeg tror at kunne berolige det ærede Medlem med, at der ikke har yttret sig Spor af Misbillid eller Misstemning fra den tydske Regjering til den danske i denne Sag, og jeg har det Haab og den Tro, at den vil jevne sig og jevne sig uden overordentlige Vanskeligheder. Men jeg skal gjenrage for det ærede Medlem, at dersom Forholdet skulde antage en betænkelig Karakter, er det det ærede Medlem, der er Skyld deri.

Nimestad: Jeg tror, at i een Henseende maa jeg give det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) Ret, og det er deri, at vore Begreber om Patriotisme maa være saa forskjellige, at det ikke er muligt for os at komme til nogen overensstemmende Opfattelse i den Henseende. Jeg mener ganske vist fremdeles, at det ærede Medlem vel ikke har vist Mangel paa Patriotisme — det drager jeg ikke i Tvivl —, men derimod paa, hvad jeg kalder patriotisk Klogskab, ved den Maade, hvorpaa han har stillet sig ved her i Thinget at ville fremstille det, her er flet, som et Brud paa en international Pligt overfor Lydsland, hvad det aldeles ikke er. Vi havde aldeles ingen international Pligt overfor Lydsland, vi havde udstedt et Udsørselsforbud her, en Foranstaltning, som var aldeles intranational og ikke international. Havde Lydsland villet sikkre sig imod, at vi enten havde det, naar det skulde være, eller gjorde Undtagelser deraf, havde det staaet til det at udstede et Udsørselsforbud mod Kvæg fra Sjælland. Det gjorde det aldeles ikke, og de Undtagelser, som Ministeren gjør fra de Foranstaltninger, han selv har truffet, vedkomme ikke i fjerneste Maade den tydske Regjering, og intet Medlem i den danske Rigsdag skal staa op og sige, at vi have gjort Brud paa vore Forpligtelser overfor Lydsland i denne Sag, det vil jeg paa det Bestemteste hævde. Iøvrigt vil jeg sige, at det er ganske mærkværdigt, at det ærede Medlem ikke kan forstaa, at det i juridisk Henseende — og derom var det jo, vi talte — er fuldstændig parallelt, om Ministeren gjør en Undtagelse fra det Udsørselsforbud, han har udstedt ligeoverfor Lydsland, eller han gjør en Undtagelse fra det Udsørselsforbud, han har udstedt fra Sjælland; i juridisk Henseende er Hjernen til begge Dele ganske den samme. At de to Forhold iøvrigt ikke ere ensartede, er ganske vist, men jeg anførte det ogsaa som et Exempel paa og Bevis for, at man i det Hele anerkjendte, at Ministerens Myndighed paa dette Omraade var af elastisk Natur.

Berg: At det ogsaa er min Mening, at Spørgsmaalet juridisk set er det samme, fremgaar af mine Bemærkninger; men den anden Side, som det ærede Medlem betonede, nemlig hvilken Skade der kan gjøres, er i højeste Grad forskjellig fra min Opfattelse. Naar den ærede Taler iøvrigt mener, at vi have aldeles intet Hensyn at tage til Lydsland i saadanne Forhold som her, skal jeg bede ham, naar han vil bruge mine Ytringer, at bruge dem korrekt. Jeg har ikke talt om Brud paa Forpligtelser, men kun om Brud paa Loyaltetet og Grundsatninger.

Jagd: Denne Sag har saa stor almen Betydning, at jeg ikke kan forholde mig fuldstændig taus ved flere af de Ytringer, der ere faldne derom her. Dersom Interpellationen har til Hensigt for Fremtiden at være Veiledning for Regjeringen med Hensyn til, hvorledes den skulde forholde sig under lignende Forhold, vil jeg paa det Allerbestemteste protestere imod, hvad de ærede Interpellanter ere fremkomne med. Dersom det skulde være Meningen, at naar Regjeringen gjennem de faghyndige Rilder, som den adspørger, havde faaet det Skjøn, at der fra et eller andet Land var indført lungesygt Kvæg, desuagtet af de Grunde, her ere anførte, skulde undlade at træffe Sikkerhedsforanstaltninger til Beskyttelse af dansk Kvæg, vilde jeg anse det for i højeste Grad uheldbringende. Naar det er blevet bebrejdet Regjeringen fra den anden Side, at den har ikke længe nok opretholdt Forbudet mod Udsørsel af Kvæg fra Sjælland, er det ganske mærkværdigt, at man bebrejder Regjeringen dette, efter at vi dog have faaet en for mig temmelig tydelig Forsikring om, at man allerede fra Regjeringens Side var fuldstændig paa det Rene med, at der ikke længere var en saadan Sygdomstilstand tilstede hos Kvæget i Sjælland, at der var Grund for Regjeringen til at opretholde Forbudet eller Jare for fremmede Lande, til hvem Udsørselen skete, ved at Forbudet hævedes, og den saa meget omtalte officiose Erklæring i „Zylandsposten“ er jo netop en Stadfæstelse paa, at det var Regjeringens Mening, at der ikke længere var en saadan Sygdomstilstand hos Kvæget her paa Sjælland, at der kunde være Grund til længere at opretholde de derimod trufne Sikkerhedsforanstaltninger, altsaa navnlig Forbudet mod Udsørsel. Naar Regjeringen er af denne Mening, og den kun rent pro forma forhandler med den engelske Regjering om dens Godkjendelse heraf, og den saa i Mellemtiden, for at lette noget af det utaalnelige Tryk, som Udsørselsforbudet havde paalagt de sjællandske Kvægholdere, benyttede en ofte tidligere betraadt Vej, hvorved den søgte at mildne Trykket overfor Befolkningen, saa er det første Gang, at jeg har hørt i Folkethinget, at Regjeringen skal sidde med døve Øren og være fuld-